

Kafka i la nina que se'n va anar de viatge

Jordi Sierra i Fabra

PREMI
NACIONAL DE
LITERATURA

Estrella Polar

Kafka i la nina
que se'n va anar
de viatge

Jordi Sierra i Fabra

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció La Via Làctia

Kafka i la nina que se'n va anar de viatge

© Jordi Sierra i Fabra, 2008

Disseny de la coberta i de l'interior: Leticia Ucin.

© de la il·lustració de la coberta i de l'interior: Leticia Ucin

Primera edició: maig del 2008

Segona impressió: octubre del 2008

Primera edició en aquest segell: setembre del 2009

Segona edició: octubre del 2010

© d'aquesta edició: 2009, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona.

info@estrellapolar.cat

www.estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Grafos

Dipòsit legal: B-39.756-2010

ISBN: 978-84-92790-97-5

Reservats tots els drets

Prohibida qualsevol mena de còpia.

SUMARI

Primer somni: *la nina perduda*

a	10
b	16
c	22
d	28
e	32

Segona fantasia: *les cartes de Brígida*

f	38
g	46
h	56
i	62
j	68
k	78

Tercera il·lusió: *el llarg itinerari de la nina*

l	84
m	90
n	96
o	102
p	110

Quart somriure: *el regal*

q	118
r	122
s	128
t	134
u,v,w,x,y,z	142

Corol·lari	145
----------------------	-----

Agraïments	149
----------------------	-----

Primer somni: *la nina perduda*

*Dontags. Am 7. July. Ist zu Birnstim
in Aufhebung der letzter hora 3. Juneri,
hinam gestürt.*

R. 16983
NO. 16983
MANILA, P. I.
AUG 23 1900
CSAM

a

Les passejades pel parc Steglitz eren balsàmiques.

I els matins, tan dolços...

Parelles prematures, parelles ancorades en el temps, parelles que encara no sabien que eren parelles, avis i àvies amb les mans plenes d'històries i les arrugues plenes de passat buscant els triangles de sol, soldats guarnits amb la indumentària de gala, criades d'uniforme impol·lut, institutius amb nens i nenes pulcrament vestits, matrimonis amb els fills acabats de néixer, matrimonis amb els somnis acabats de gaudir, solters i solteres de mirades esquerpes, solters i solteres de mirades desvergonyides, guàrdies, jardiners, venedors...

El parc Steglitz vessava de vida amb l'arribada de l'estiu.

Un regal.

I Franz Kafka l'absorbia, com una esponja: viatjava amb el ulls, atrapava energies amb l'ànima, empaïtava

somriures entre els arbres. Ell també era un més entre tants, solitari, amb els passos perduts sota el mantell del matí. La seva ment volava lliure d'esquena al temps, que allà es bressolava amb la llangor de la calma i es gronxava alegre al cor dels passejants.

Aquell silenci...

Trencat tan sols pels jocs dels nens, les veus maternes de crida, reclam i advertència, les paraules xiuxiuejades a cau d'orella i poca cosa més.

Aquell silenci...

El plor de la nena, fort, convuls, sobtat, va fer que Franz Kafka s'aturés.

Estava a prop d'ell, a pocs passos, i no hi havia ningú més al seu voltant. No es tractava, doncs, d'una baralla entre marrecs, ni d'un càstig de la mare, ni tan sols d'un accident, perquè la nena no tenia cap senyal d'haver caigut.

Plorava dreta, tan desconsolada, tan angoixada que semblava reunir a la cara totes les penes i el dolor del món.

Franz Kafka va mirar cap amunt
i cap avall.

Ningú no es fixava en la nena.

Estava tota sola.

Franz Kafka no sabia què fer. Els nens
eren matèria reservada, éssers d'alta
perillositat, un conjunt de rialles i llàgrimes
alternatives, nervis i energies a flor de pell,
preguntes sense límit i esgotament absolut.
Per això ell no tenia fills.

Però tot aquell sentiment...

La nena devia tenir pocs anys. Feia de
mal calcular quants. L'edat de les nenes
petites era un misteri. Sí, exacte,
precisament l'edat indefinible en què
continuen sent el que són malgrat trobar-se
al llindar del pas següent. Vestia amb
pulcritud: botetes, mitjons, camisa amb coll
de puntes, jaqueta tres quarts de la qual
sortien unes faldilles plenes de volants.
Tenia els cabells llargs, foscos, i els recollia
en dues trenes molt ben fetes. Era bufona,
com totes les nenes petites. Bufona per ser
primavera de la vida.

Encara que en aquell moment les llàgrimes li convertien la cara en una mena de lletjor esgarrifosa.

Franz Kafka s'estava quiet.

Què hi feia, allà, una nena tan petita tota sola? S'havia perdut? En aquest cas, l'hauria d'agafar de la mà, tranquil·litzar-la, i buscar plegats un guàrdia perquè l'acompanyés. Ara bé, com es tranquil·litzaria la nena si un desconegut li parlava, l'agafava de la mà i es posava a caminar amb ella.

Oi que seria pitjor?

No, el pitjor seria tocar el dos, irresponsablement, i deixar-la tota sola enmig del parc.

Nens imprevisibles.

El plor era tan i tan dramàtic...

Mai no havia vist ni sentit plorar ningú d'aquella manera.

Es va resignar, perquè sovint la vida no deixava alternativa. Era ella qui marcava el camí. Així doncs, va fer el primer pas en direcció a la nena, es va treure

el barret per no semblar tan seriós
i es va il·luminar la cara amb el millor
dels seus somriures.

Probablement, malgrat tot, feia cara de
mal d'estómac, però això era irremeiable i
no tenia cap importància.

Franz Kafka es va aturar davant la nena.